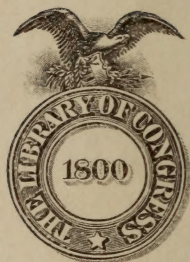
N. T. Bruun.

Norge i Septbr. 1813.

THE LIBRARY OF CONGRESS
1800

Norge

i

September 1813.

Digt

af

N. T. Bruun.

Kiøbenhavn.
Trykt paa Hofboghandler Schubothes Forlag,
hos J. Breum.

Motto:

— — — Norrig
staaer endnu fast paa sine haarde Klipper;
det er en dygtig Grund, som rokker ei
saa let.

Ohlenschlægers Hakon Jarl.

Til

Min Konge!

Allerunderdanigst

fra

Forfatteren.

Nei, stolte Norge! Kiæmpers gamle Rige!
Du vil Din Søster Dannemark ei svige;
lad Smiger lokke, og lad Falskhed love,
Du, trofast til Dit sidste Øieblik,
for Din Selvstændighed og Frederik
vil Dine Sønners Blod og Kræfter vove.
Saalænge der er Steen i Dovrefield
har Tvillingriget fælleds Drot og Held.

Hoi Troskab throner mellem Norges Fielde;
fra Arildstiid var Ærlighed dets Vælde:
den Klippemuur, som aldrig lod sig rokke;
den livner Norske Brødres Blod og Marv;
den er Haarfagers Sønners Fædrearv,
det Spær, som groer blandt Skovens Granestokke,
det vrister Svig ei af sin Førers Haand:
hans Barm er tro, og tapper er hans Aand.

Kan Tampeskielvers ædle Æt vanslægte?
kan Norges Sønner Pligt og Eed fornægte?
Forlokkere! det tør selv I ei tænke!
Ved hvert et udspredt frækt, oprørskt Skrivt,
ved hver en lav, vanærende Bedrivt
I vide selv I Sverrigs Hæder krænke;
med bitter Harme, med veemodig Graad
see Sverrigs Ædle Eders Skiændselsdaad.

Sit Die Gustav Wasa fra Jer vender;
ei Gustav Adolph meer det Folk erkiender,
som bruger Svig, og ikke Krigersværdet;
er det den Kamp de have Eder lært?
„Nei!" sukke de; „J ere os ei værdt!
„den sande Helt staaer modig, uforfærdet;
„sin Fiende møder han med ærlig Hu:
„det er ei Skik blandt Svenske Helte nu!"

Saa klage de; og det er Vidnesbyrdet
af Landsmænd selv, som vide J har myrdet
ved Hunger Norges Mænd og Norges Qvinder;
men dog J høre ingen Klagelyd!
dog iler hver til Kamp med Heltefryd!
thi Fædres Blod i Sønners Hierter rinder;
ei ene Ynglingens, selv Qvindens Barm
for Fødelandets Held og Glands er varm.

Hvor tør I troe, at kue den ved Nøden,
som, Æren tro, kan freidig møde Døden?
selv Moderen sin Spædes Øie lukker
og siger: „døe, min smertebaarne Søn!
„Du døer for Norges Held! Din Død er skiøn,
„skiøndt Moderhiertet ved Din Kiste sukker.
„Vor gode Konge vil os Alle vel;
„Gud skienke al hans Færd og Idræt Held!"

„Den Grumme, som de Værgeløse dræber,
„som os ved Sult til Ubaads Brink henslæber,
„det er en ubarmhiertig Underkuer!
„han tvinger os at æde Barkebrød;
„men uslest Føde for det Folk er sød,
„udi hvis Hierte hellig Troskab luer:
„det veed maaskee den falske Voldsmand ei,
„som vil ved Hungersværd sig bane Vei."

„Men til sin Harm og Skam han skal befinde,
„saa tænker her i Norge Mand og Qvinde;
„og det var stedse Skik blandt vore Fielde;
„den hævded vi i flere tusind Aar;
„nu er den rodfast, og den ei forgaaer!
„thi kommer! det vil brodne Pander gielde!
„Vort Løsen bliver: døe for Fædreland!
„vort Haab er Frederik og Christian!

„Hvo Norge giæster, Krop og Siel maa væbne;
„end mindes Svensken vel sin egen Skiebne:
„end leve Sønner af de fordums Fædre!
„Det staaer endnu, det gamle Fredrikshald!
„end fryder Mindet om en Zinklars Fald!
„et lignende endnu kan Norge hædre;
„end Dalens Gut er tapper, flink og brav!
„end har vi Rum til mangen Fiendegrav."

„Vi Dannerkongens Fadersind erkiende:
„Han sendte os sin elskte høie Frende;
„et Hædershverv for Fredrik Christian rygter;
„hans Komme var for Norge Vaarens Dag!
„Gud er med Ham og med den gode Sag!
„thi han, som Fieldets Sønner, Herren frygter.
„Du, gode femte Fredriks Sønnesøn,
„for Dig sig hæver hele Norges Bøn!"

„Paa Dig de norske Hierter freidigt lide;
„med Dig skal Norges flinke Gutter stride,
„og Du skal dem til Held og Seier føre!
„Paa Nidingsviis ei Nordmænd drage frem;
„nei, Fædres Aander svæve over dem,
„og Ret og Skiel de vil mod Alle giøre.
„Ei, Snogen liig, den norske Mand sig snoer;
„han hader falske Løvter, favre Ord." —

Ja, danske, norske Mænd! vor fælleds Ære
var Troskabs Roes; den skal vor Hæder være!
og den skal Avind selv os ei berøve!
Ordholdenhed er Dannerkongens Glands;
Ordholdenhed er Tvillingrigets Krands:
hvo vil vor Tinding den at rane prøve?
thi Fredriks Kongeord liig Dovre staaer;
det er hans Ry, saavide Jorden naaer.

Det var vor Soel i Modgangs Mulm og Mørke;
det er vor Stolthed! det er Danmarks Styrke!
derfor bevogtes vi af Herrens Öie!
Vel tynger vore Skuldre Skiebnens Aag,
men dog vi læse i dens lukte Bog:
end straaler Haab ved enig Kraft og Möie!
Opoffrelser, Samdrægtighed og Fliid
i Trængslens Stund er værdig Borgeriid.

Hver, som har Røst, lad Sandheds Stemme høre!
dens rene Himmelklang tilintetgiøre
hvad Avind, Svig og Ondskab tør udsprede!
tael høit til Danmarks, Norges, Holsteens Land!
lær Borgeren at skye hver Løgtemand,
som vil fra Ret og Pligt hans Hierte lede!
var Talen end som Biens Honning sød,
dens skiulte Braad medbringer Skræk og Død!

Forbandelse den Oprørsstifter ramme,
hvis Ord antænde Borgerkrigens Flamme!
som fræk misbruger de ham undte Gaver!
I Blinde! slaaer ei til hans Løvter Liid:
med Nag I sande vil om føie Tiid,
han Eders Lykke under dem begraver;
ak, sørgeligt, at nogen Mand af Aand
til saadan Nidingsfærd kan række Haand!

See derimod Erkiendtlighed og Hæder
den Skiald ledsage, som sin Konges Glæder
til Hytterne med Borgerkrandsen binder;
hans Tale og hans Hierte aande Fred;
han lærer Troskab og Hengivenhed;
Høstgildets Digters høie Lod han vinder;
naar hiin foragtes i sit usle Støv,
vandt dennes Urne Borgeregens Løv.

See Fredrik som Standhaftigheds Exempel!
see hver hans Gierning bære Modets Stempel!
men see i Nattens Stilhed og hans Taarer!
den Mangel hans og Klippens fierne Søn
maa lide, som Hengivenhedens Løn,
hans kongelige Faderhierte saarer!
I Nattens Stilhed triller heed hans Graad;
mens vi kan sove, grunder han paa Raad.

Det vil han ved Algodheds Bistand finde!
hans Styrelse see Lykkens Soel oprinde,
skiøndt mørk dens første Tiid er for ham rundet!
Dog, selv de Trængsler Danneriget leed
bandt tættere til ham dets Kierlighed:
vi Alle har i Fyrsten Vennen fundet;
den Overtydning giøre Fredrik stærk!
den fastne Grunden til hans store Værk!

Hvo kan, liig Fredrik, Borgernavn fortiene?
Vi Alle, Alle os med ham forene!
først da, som Han, hver vorder Krandsen værdig.
Hver ædel Mand og Qvinde i vort Nord,
o, træder Alle i hans Faderspoer!
som Han staae hver til Værn og Forsvar færdig!
da skal vi faae hvert Offer riigt betalt;
da skulle vi engang forvinde Alt!

Men ei i Voldsfærd blot bestaaer vor Fare;
ei blot mod Voldsmænd skal vi os forsvare;
nei, lumske Fiender sig blandt os omsnige:
fræk Overdaad, Udanskhed, Aagreri,
som gaae for Retfærds Straffesvøbe fri,
og herske mellem Fattige og Rige;
langt værre Saar end Krigen hugge kan,
gav denne Pest vort arme Fædreland.

Lad Fiendens Speider Falskheds Tunge laane:
hans Kunstgreb vil hver Danneborger haane!
i intet Hierte vil hans Givt indtrænge;
hvert for den gamle Kongestamme slaaer;
Hengivenhed for den trindt Norden naaer;
med sønlig Troskab Alle ved den hænge;
men ak, Fornægtelse og mange Savn
er Trang, er Lov for Fædrelandets Gavn.

Dertil maa ikke Kongebud os tvinge;
det Offer maae vi selv frivilligt bringe,
og Overtræderen vor Haan forfølge!
da vorder Tarvelighed Nordens Ziir;
da Fredrik strække skal et gyldent Spiir
hen over fredsælt Land og seilbar Bølge;
o Brødre! lad hiin skiønne, svundne Tiid
ved enig Styrke atter vende hid!

Det kan den, naar vi troligt os forene;
da over Tvillingriget Palmens Grene
skal huldt udbrede sig fra Fredriks Throne,
og han skal skue et lyksaligt Folk;
en Taare være skal hans Glædes Tolk
og trodse hver en Demant i hans Krone;
o Brødre! er ei ved sin hele Færd
vor Fredrik denne høie Glæde værd?—

Prøv, Svig, da kun ham Norge at fravriste!
ei mindste Fodsbred vil han deraf miste!
hver Plet er fastgroet til hans Faderhierte!
før Du kan friste nogen Norges Mand,
maa Du først see det gamle Klippeland
fornægte hvad af Fædrene det lærte;
ei Tvang og Trældom, ene Friheds Aand
gav Norges Spiir i danske Kongers Haand.

I den det evig trygt og hædret hvile!
i den Haarfager vil dets Glands tilsmile!
i den vil Hellig Olaf det velsigne!
fra den vil Videnskabens milde Soel
sin Straale sende op til fierne Poel,
og Trønderaand skal Trønderstyrke ligne,
til Tak at i hans Fædreklippers Skiød
for Ynglingen et Kundskabs Lys frembrød!

Fredshymnen nylig hørdes vi at synge;
Hver ønsked at see Fredens Baand sig slynge
om Danmarks, Norges, Sverrigs trende Riger;
med hellig Eed bekræftedes en Pagt,
paa Retsind grundet, ei paa Overmagt;
Vee den, som først tilsvoret Venskab sviger!
hver Draabe Blod fra Undersaattens Barm
vil brænde paa hans Hierte luevarm!

Forbandet i sin Grav den Fyrste bliver,
som Mennesker til Slagterbænken driver,
som Undersaatters dyre Blod forøder!
See falden Krigers faderløse Smaae
sig klyngende med Angest paa lidt Straa
op til den arme Moders Barm, som bløder!
Erobrer! følde Du ei Nagets Lyn
igiennembore Dig ved dette Syn?—

Men signet er den Fyrste af den Hoie,
som vogter med et kierligt Faderoie
den Hiord, som Gud betroede i hans Hænder!
angribes han af Overlast og Vold,
han række sine Sønner Sværd og Skield,
og trøstig dem imod sin Fiende sender;
i slig en Hær som Helt staaer hver en Mand
og slaaer og døer for Konge og for Land.

Kan Carl Johan paa Sverrigs Sønner regne
som Danmarks Frederik paa sine egne,
der saae ham fødes til hans Fædres Throne?
eet Fordsmon hans og vore Bugger bar;
som Yngling, Mand og Fader Norden har
seet ham som Arving til den danske Krone;
vor Omhed vandt den høie Skioldungsæt
ved Dyder, Viisdom, Mod og Fødselsret.

Født i vort Danmark: Alle Danskes Moder!
stod han iblandt sin store Slægt som Broder,
indtil han blev vor Konge og vor Fader;
det er det Navn vor Kierlighed ham gav!
det skal han bære til sin fierne Grav!
at lyde anden Drot hans Rige hader!
Du, som ei hviilde ved dets Moderbryst,
fly Norges Grændser! fly den danske Kyst!

Een Aand hver Barm i Norden giennemtrænger;
ved Fredriks Hierte hver en Nordboes hænger,
og ingen List formaaer det at løsrive;
lad hyret Pen udsprede oprørsk Skrivt,
brug Guldets Magt, Bestikkelsernes Givt:
unyttige de falske Vaaben blive!
Alt hvad Du vinder med Din Lokkemad
er Skiændsel, dyb Foragt og almeent Had.

Guldbynger kan Brittanien Dig love;
i værdig Pagt I skiænde Havets Vove
og Føden fra de Hungrende bortrøve;
men skielv og bæv! Forbandelsernes Vægt
vil ramme en vanartet Folkeslægt,
hvis Hæder er Misgierninger at øve;
som fræk miskiender hvert et Retfærds Bud,
og styrter Agrens Guld i Havet ud.

Det giør Du, mens Dit eget Folk vansmægter;
Du hylder Hævn og Vinding; men Du nægter
at høre Barnet, som om Brødet skriger:
er dette Fyrsteidræt, Fyrstefærd?
er slig en Hersker Kongenavnet værd?
og Du vil splitte vore Tvillingriger? —
Du, som for Sverrigs Børn ei Fader er,
Du vinder aldrig Herredømme her!

Siig, svenske Prinds! hvad har Du vel i Eie,
som kan hos Norges gieve Mænd opveie
hvad de den elskte Dannerfyrste skylde?
har Du, som Han, befordret deres Gavn?
har Du hans Byrd? hans Roes? hans Hædersnavn? —
Dig Norge vil saalidt som Danmark hylde!
Besmit ei fordums Krigerroes med Svig;
lær Norden agte, ikke hade Dig.

Nei, aldrig, Norge! Kiæmpers gamle Rige!
Du vil Din hulde Søster Danmark svige;
lad Smiger lokke, og lad Falskhed love,
Du, trofast til Dit sidste Dieblik,
for Din Selvstændighed og Frederik
som vi, med os, vil Blod og Kræfter vove!
Saalænge der er Steen i Dovrefield
har Tvillingriget fælleds Drot og Held!

